

Advent 3. vasárnapja

Fil 4,4-7

Örüljetek

⁴Örüljetek az Úrban szüntelenül! Újra csak azt mondom, örüljetek.
⁵Kedvességeket ismerje meg mindenki! Az Úr közel van. ⁶Ne aggódjatok semmi miatt, hanem minden imádságotokban és könyörgésekben terjesszétek kéréseteket az Úr elé, hálaadástokkal együtt. ⁷Akkor Isten békéje, amely minden értelmet meghalad, megőrzi szívetekeket és értelmetekeket Krisztus Jézusban.

Az Ószövetségben Sára nevetésétől kezdve (Ter 18,12) a nevetés és a derű a hitetlenség szimbóluma. Ennek következtében a vallásos ember komor, nem nevet és általában a saját és mások bűnei felett kesereg. Kumránban az volt a szokás, hogy aki nevetett, azt egy hétre kizárták a közösségi fürdőből. A keresztény középkor szentjeit is mindig komornak ábrázolják a festők. Így vált szinte dogmává, hogy az örvendező ember, a nevetgélő ember szent nem lehet. A keresztény egyház szerzetesi köreiből igyekeztek száműzni az örvendezést, így házaikat a komolyság, a méltóság és a szomorkás hangulat szállta meg. Pál azonban arra biztatja kedvenc egyházközségét, hogy az Istentől táplálkozó örömből nyerjenek erőt. Fesztelenül biztatja őket, hogy éljék át a megtérés és az új élet örömet. Pál azt is tudja, hogy ennek a derús jósnak, a kedvességnek a megismerése (5. v.) a legnagyobb misszionáló erő. A filippi egyházközségben tehát egészen más szellemet akar megvalósítani, mint ami egy középkori szerzetesházban uralkodott. Persze, mindezt az érzést befolyásolja az is, hogy Jézus Krisztus második eljövételének közelségében élnek. Ezt a lelki eseményt – amely ugyan ítélet és a világ vége is az ősegyház tagjainak vélekedése szerint – nem katasztrófaaként élik meg. A missziónak is ez az alapja: ezt a szellemet kell exportálni a szélesebb közösségbe, és akkor a világ jobb lesz, vagyis ide a földre érkezik az Isten országa. Ez az öröm itt nagyobb az aggodalomnál, amivel egyetlen hajunk szálát sem tudjuk megváltoztatni (Mt 5,36). Ebből az egyáltalán nem naiv örömből származik az Isten békéje. Amikor ez hat az ember érzelmeire és értelmére, akkor megmarad a közösség és az egyén helyes ismerete.

Egy ilyen életet élő keresztény közösséggel való kapcsolat mindenki számára nagy örömet jelent. De úgy gondolom, ma már olyan mértékben kételkedünk az ilyen közösség létében, hogy csak akkor hisszük el,

hogyan lehetséges ilyen közösségi élet, ha megtapasztaljuk. A keresztény lelkeségi csoportok tagjai gyakran nem tudják elmondani élményüket másoknak, hanem inkább meghívják maguk közé az érdeklődőket, hogy azok is átéljék, amit ők már megvalósítottak. A keresztényeknek azért is kell ápolni a közösséget, hogy erőt merítsenek belőle ennek az életszemléletnek a kialakítására és ébrentartására. Amikor a világ egészen más – nem csupán ideáljaiban, hanem a konkrétan megélt szellemiségében is –, akkor újra és újra meg kell erősíteniük magukat a keresztényeknek is közösségi összefüggéseiken. Ezek nem egyszerűen csak programok, hanem a lelki töltekezések alkalmai. Erre szolgálnak a lelki gyakorlatok, amelyeken nem csupán az előadások a fontosak, hanem az együttléte is, amely alkalmat kínál ennek a derűnek, örömmel és közösségi nyíltságnak az átélésére.

A kamaszok – akiket a közösségi szellem igen erősen tud befolyásolni – aligha maradhatnak meg a hitben, ha egyedül kell élniük hívőként egy hitetlen közegben. Számukra a megélt közösség egyben támasz is. A szoros baráti kötöttségeket sem mindegy, hogy milyen szellem hatja át. Egyedül aligha vagyunk képesek megőrizni erkölcsi szilárdságunkat, életkedvünket és derűnket. A keserű tapasztalatok, a gyanakvás, az elszennvedett sértések, a ki nem mondott kritikák és bűnök csak megkeserítik és megrontják a keresztény közösség örömét. Egy ilyen keresztény közösséget már igen nehéz újra felépíteni, rendbe hozni és derűssé tenni. Belőle inkább eltávoznak az emberek, és más, elfogadható közösséget keresnek. A derű és a keresztény tapintat nélkül a szoros közösség nyüggé, teherré válik. A közösség feldolgozatlan hibája megnövekedett teher mindenkinek, ugyanakkor a derű és az erény megsokszorozott öröm lehet mindenki számára. Az előzőtől menekülnek, az utóbbihoz vonzódnak az emberek.